

Opera sa demonstrează un exercițiu artistic de anvergură, bazat pe observație și interpretare. Gândirea sa vizuală s-a concretizat în compoziții ce au ca temă mai ales satul românesc, populat de umile animale de povară, dar și cu personaje emblematice. Trăsătura specială a artei sale rămâne acordul subtil dintre culoarea luminii și lumina culorii, dintre tradiție și inovație.

- Maestre Traian Brădean, în urmă cu mai bine de jumătate de veac ați ales să mergeți pe calea creației. Care au fost împrejurările ce v-au determinat să faceți această alegere ?

- Părinții mei Livia și Ioan au trăit la țară și au lucrat pământul primit de la bunici. În același timp tata era și cojocar, iar mama îl ajuta cusând florile decorative pe haine, flori care mă atrăgeau în mod deosebit, datorită frumuseții culorii lor. Și pentru că în sat, biserica fusese recent pictată, iar fratele meu Ștefan ales de către pictor ca model pentru Isus, am fost atras, fascinat de pictură. Când am împlinit 14 ani, am plecat la fratele mamei de la Timișoara. Mai târziu, mi-am dat seama că acest drum a devenit destinul meu. Și cum fratele mamei deținea o tipografie, curând am învățat așezarea literelor în pagina de plumb, premergătoare celei din hârtie. Zețarilor de acolo le sunt recunoscător pentru că m-au încurajat să desenez. Orașul era plin de atracții pe care încet, încet am încercat să le surprind în schițe desenate. Și cum tipografia unchiului făcea calendare

pentru Episcopia Bănățeană, preoții care veneau pentru corectură mi-au văzut desenele și schițele și, spre bucuria mea, au fost interesați să le publice. Apoi, mi s-a cerut să fac desene pentru poveștile lui Creangă. La cursurile serale pe care le urmam, directorul Liceului de Artă m-a îndrumat către "Arte decoartive", unde am prezentat portrete, crochiuri, schițe etc. M-a primit la școală chiar profesorul Iulius Podlypni, care mi-a dat puterea începutului. În toți cei patru ani de ucenicie am avut un suport bănesc de numai 50 lei, dar adunând puțin câte puțin mi-am cumpărat "Istoria Artelor" în patru volume, scrisă de Gheorghe Oprescu, "Viața lui Grigorescu", albume cu Luchian, Petrașcu, Andreescu, creioane și cărbuni, acuarele, caiete de desen. Acestea le foloseam duminica, zi când la cămin, în sala de meditații citeam sau desenam. În 1947 tipografia a dat faliment și am devenit șomer. Așa am ajuns la catedrala nouă, unde lucra pictorul Anastase Demian. De la el am învățat cum se realizează o frescă. După ce am pictat icoana Maicii Domnului afară, deasupra ușii, a urmat examenul de admitere la Liceul de Artă, pe care l-am terminat în 1950, după care am plecat la București.

- La Academia de Arte pe care ați absolvit-o în 1956, l-ați avut profesor pe Alexandru Ciucurencu.

A fost modelul dvs ?

- Într-adevar, fericirea mea a fost că am ajuns elevul lui Ciucurencu, dar și că l-am cunoscut pentru scurt timp pe maestrul Gheorghe Lowendal. Profesorul era o explozie de entuziasm. Apoi, în anul II l-am avut la clasă pe marele pasionat al pastei, al culorii, maestrul Rudolf Schwetzer Cumpăna. În următorul

